

Magický infarkt

Ivana
Nováková

Magický infarkt

Copyright © Ivana Nováková, 2024

Obálka © Rosana Zvelebilová, 2024

Vydalo nakladatelství © Canc, 2024

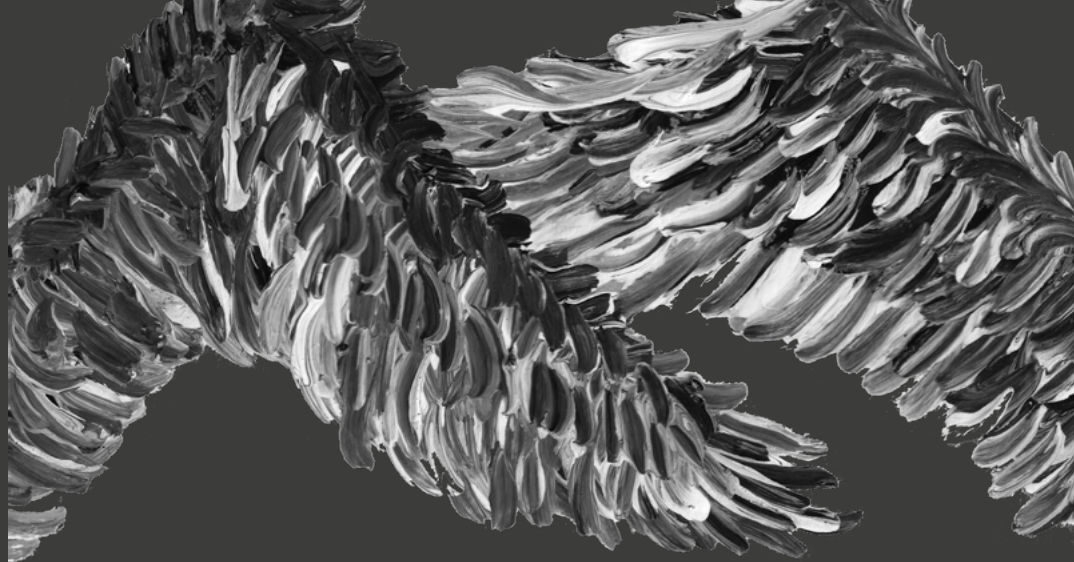
ISBN 978-80-88623-44-1

Obsah

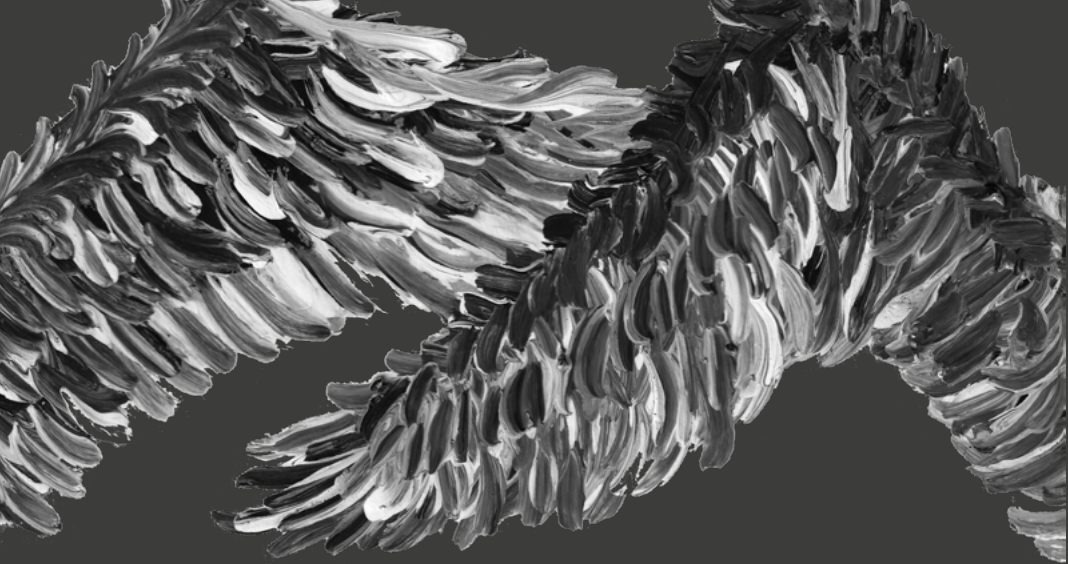
Důležité upozornění.....	5
1. kapitola	6
2. kapitola	9
3. kapitola	17
4. kapitola	28
5. kapitola	38
6. kapitola	44
7. kapitola.....	53
8. kapitola	62
9. kapitola	69
10. kapitola.....	82
11. kapitola.....	90
12. kapitola.....	99
13. kapitola.....	104
14. kapitola.....	112
15. kapitola.....	116
16. kapitola.....	123

17. kapitola.....	131
18. kapitola.....	141
19. kapitola.....	148
20. kapitola.....	157
21. kapitola.....	165
22. kapitola.....	172
23. kapitola	180
24. kapitola.....	185
25. kapitola.....	196
26. kapitola.....	206
27. kapitola.....	217
28. kapitola.....	225
29. kapitola.....	230
30. kapitola	239

Důležité upozornění

Tento příběh je čistá fantazie. Všechno je smyšlené. Na jeho pozadí sice zahlédnete obrysy barokní Prahy, ale je to historicky hodnověrné stejně jako kulisy v opeře. Pro ostatní reálie platí totéž. Takže klídek, ano?

1. kapitola

Setkání s andělem

Elegantní černovlasý muž rázoval parkem, v časnou ranní dobu téměř prázdným.

Těch pár lidí zachumlaných v šálách a kabátech mířilo v nekřesťanskou hodinu do zaměstnání, všichni se navzájem mýjeli bez povšimnutí a pozdravu. Od řeky se valil mrazivý oblak mlhy. Drobné kapičky vody vyleštily listy na větvích, postříbřily písek na cestičkách a z dlažby vyrobily k radosti spěchajících chodců skluzavku.

„Do prdele práce!“ zaklel polohlasně, když v chvatu šlápl na jedno takové místo. Ruce mu vyletěly z kapes. Nedůstojně s nimi mával a chytal rovnováhu, což se mu podařilo na poslední chvíli.

Kradmo se rozhlédl, kolik nežádoucích pohledů jeho akrobatický výstup přitáhl.

Chlápka schouleného na vlhké lavičce by si jinak vůbec nevšiml. Seděl mimo dosah mrákotného svitu poliční lampy, ramena nahrbená, hlavu svěšenou, obličej napůl schovaný do zvednutého límce. Zjevně nepatřil mezi bezdomovce, oblečený v luxusních kožených, beztak na míru šitých botách a drahém vlněném kabátě. Nedospával přikrytý novinami kocovinu z laciného alkoholu. Jen tak odpočíval v parku v naprosto nepatřičný čas, za mizerného počasí. V šeru působil jako oživlý impresionistický obraz.

Hezoun se už už otáčel, aby pokračoval v kalupu za svými záležitostmi, když jím projelo mrazivé poznání. Změnil směr chůze a výrazně volněji zamířil do tmavého kouta s lavičkou. Bez dovolení se posadil vedle zhrouceného zoufalce, neodpustil si však pohrdavé odfrknutí.

„Vypadáš děsně, brácho!“

Oslovený se pomalu narovnal. Hlavu otočil trhavým, strojovým pohybem, musel několikrát zamrkat, aby zaostřil na postavu po svém boku.

„To už tě pustili?“ pronesl bezbarvým, tichým hlasem.

Černovlasý fešák se hořce uchechtl. „To víš, na slušný chování jsem machr.“

„Trocha slušného chování a hodně černé magie, co?“

„Vytáhni si to pravítko ze zadku, na tvoje přednášky není nikdo zvědavěj. Spíš by mě zajímalo, co tady takhle po ránu provozuješ? Holuby nekrmiš, po holkách nekoukáš, ani flašku vína v kapse kabátu nevidím. Hráblo ti?“

Chlápek se už zase nachýlil dopředu, opřel lokty o kolena a spustil hlavu do dlaní.

„Odejdi!“ zamumlal.

Brunet se naopak pohodlně rozvalil, roztáhl ruce a položil je shora na opěradlo. Pravou se téměř dotýkal zad svého společníka.

„Přišel bych o všechnu zábavu. Povídej a přeháněj. Jak se takový mistr světa jako ty octne v podobnejch sračkách? Co tomu říká tvoje krásná manželka?“

V tu ránu mu došly souvislosti a překvapením paže zase spustil.

„Jde o ni, že jo? Zamiloval ses bezhlavě a jako puberták, to bylo zjevný už před těma, kolik to je, patnácti lety? Počkej, co se stalo? Umřela?“

Jeho společník se opět narovnal. Obličej mu ztvrdl a připomínal mramorovou sochu.

„Zvedni se a padej!“ procedil mezi zuby. „Netušíš, s čím si zahráváš. V tomto srabu jsem už zatraceně dlouho a docela by se mi hodilo, kdybych mohl svou frustraci nějak vybit.“

Elegánovi vyprchala z tváře škodolibost a rychle vstal. Zamířil zpátky k hlavní cestě, ale po několika krocích se zastavil.

Promluvil zády k zoufalci: „Neumřela. To bys tu nebyl, následoval bys ji kamkoli. Ona tě opustila, že jo? Zprotivil ses jí. Přestala tě milovat. Provedl jsi něco tak hroznýho, že utekla.“ Otočil se: „Mám pravdu, že ano?“

2. kapitola

Smíchov, 22. ledna Léta Páně 1738

Můj nejdražší Mikuláši!

Sotva jste vyjeli zpět k domovu, spustila se nehorázná slotá, učiněná zimní bouře, sněh, víchr, hromy, blesky. Myslél jsem na vás, zdali jste v pořádku dorazili na Demburk. Ale pak jsem sám sebe pokáral za malověrnost. Josef je zkušený kočí a vy sami jste tvrdili, že cesty jsou nyní bezpečné. Omlouvá mne snad pouze nezvyk, neboť podobného počasí jsem se v Orientu nenadál.

Jsi nejlepším bratrem, jakého bych si kdy mohl přát.

Každé ráno i každý večer děkuji našemu Pánu za mnohá dobrodiní, jimiž mne požehnal, ale

největším z nich jsi Ty. Vůbec si neumím představit, jak by můj spor s otcem skončil, kdyby nezasáhla Tvá klidná síla. Znovu děkuji, že jsi naše horké hlavy zchladil a připomněl nám, jak se správný syn a otec k sobě chovají. Vážím si Tvé nestrannosti (ba opatrně doufám i v přízeň), obzvlášť když jsem si uvědomil, jak málo zpráv jsem Ti o svých cestách poskytl.

Hodlám tedy aspoň částečně napravit své pochybení.

Otec mi nedokáže odpustit útěk z armády a zůstává hluchý k mým argumentům. Ale jsem si jist, že Ty to pochopíš.

Věc se má tak: Během studií a poté na cestách jsem pochytil mnohé umění týkající se výroby pohyblivých mechanismů. Troufám si tvrdit, že zvládnou opravit téměř každou jejich závadu.

Naproti tomu v bitvách jsem nucen zabíjet a přihlížet násilné smrti lidí. Otec může mé názory prohlašovat za kacířství, ovšem každý živý organismus podléhá stejným zákonům silozpytu a alchymie, jako hejblata ze dřeva či kovu. Až na jednu výjimku, ovšem. Jakmile je lidské tělo poškozeno natolik, že se zastaví, opustí jej nesmrtelná duše.

Nehybný stroj dokážu znovu uvést do chodu, ale mrtvého člověka již oživit nelze.

Všichni jsme Boží tvorové, i machometáni, i protestanti, dokonce i ženy. Nevěřím, že by Bůh ve své velikosti žádal po lidech, aby se vzájemně zabíjeli. Vždyť živý člověk svou pevnou vírou velebí Jeho velikost. Od mrtvého se nelze ničeho podobného nadíti. Ano, jsem si vědom všech příkladů z Bible, které otec jmenoval, já je však akceptovat nemohu.

Odešel jsem tedy ze služby v císařském vojsku, a když už jsem se potuloval po Osmanské říši, pozornost jsem věnoval získávání poznatků arabských učenců. Už jsem určitě zmiňoval, jak pokročilé teorie jsem odhalil, a to jsem zamlčel tu nejdůležitější příhodu.

V Marrákeši zkoumaje spisy učeného Ibn Rušda, oslovil mne jeden z Abdalláhových pádišáhů. Přivezl si z Francie krásný automat, umělého hudebníka hrajícího na citeru, který se mu však porouchal. Nebylo obtížné vyhovět jeho prosbě a mechanismus opravit. Baval jsem se zkoumáním příčiny závady a možnostmi vylepšení strojeku.

Jak je u podobných zařízení obvyklé, automat byl uváděn do pohybu klikou, kterou otáčel příčinnlivý sloužící, skrytý pod pláštěm hudebníka. Pádišáh si přál, abych vytvořil strojek na principu pružiny či setrvačnicku, aby jeho hudebník mohl hrát jakoby sám.

Ovšem v případě takto velkého stroje bylo podobné řešení velmi svízelné, ba téměř nemožné.

Při své práci jsem se spřátelil s jedním místním matematikem a ten mě přivedl na vsutku oslnivou ideu. Pašovi jsem jeho hračku nejen zprovoznil, já pro ni vytvořil i pohon. Kdybys viděl, jaký! Vynalezl jsem zcela nezvyklé řešení a padl jsem na ně učiněnou náhodou při pokusu prováděném jedné bouřlivé noci.

Ach ano, vím, že právě kroutiš hlavou a skoro slyším, jak si pod vousy mumláš něco o temných silách. Ale bratře, věř mi, na blýskání a hřmění není nic ďábelského, jsou to jevy elektrické podstaty a lze s nimi pracovat stejně jako s jinými

přírodními úkazy. Copak zapomínáte, že celý svět je dílem rukou Jeho?

A nemusíš se obávat, nebudu do listu pro Tebe kreslit složitá schémata a počítat vzorce či rovnice, abych se pochlubil svým vynálezem. Shrnu jen to nejdůležitější.

Abdalláhův úředník mne bohatě odměnil, nepotřebuji tedy ani otcovy ani Tvé peníze. Ačkoli pochopitelně vím, že bys mne nenechal padnout do bídy, jsem si Tvé velkorysosti vědom a cením si jí. A ovšem otec by také nedopustil úpadek našeho rodového jména, bez ohledu na naše spory.

Navrch se mi po návratu do vlasti podařilo získat jednu lukrativní zakázku v Brně, kde jsem tamnímu mlynáři vyrobil podobný pohon pro jeho mlýn. I on mi bohatě zaplatil, věc však došla neblahému konci. Onen mlynář nevěnoval dost pozornosti mým doporučením a radám, zachoval se nedbale a zařízení poškodil. Zatím se dohadujeme o možné nápravě škod, nicméně nemám již v toho venkovana důvěru.

Otec má samozřejmě své názory a lze pochopit, že odmítá možnost, aby si šlechtický synek vydělával na živobytí vlastní prací. Obávám se však, že jeho stanovisko je zastaralé. Žijeme v převratné době, společnost se otřásá v základech, dosavadní pořádky už za nějakých padesát, sto let nebudou platit a já budu kráčet v prvních řadách pokroku.

Ale to si raději nech pro sebe. Napsal jsem otci, ovšem list mi přišel neotevřený nazpět. Hněvá se. O to víc jsem Ti vděčný, že se pokoušíš rozepřít mezi námi uhasit. Snad bys mu mohl opatrně sdělit, že jsem ho ve všem ostatním poslechl.